

РЕШЕНИЕ

№ 1461

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4010** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 13, ал. 9 от Закон за енергетиката (ЗЕ).

Образувано е по жалба на „Овергаз Мрежи“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от К. А. М. в качеството му на изпълнителен директор, чрез пълномощника юрк. В. В., срещу Решение № Ж-264 от 24.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) в частта на точки 3, 7, 9, 12 и 14 от диспозитива на същото.

С жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорваното решение на КЕВР поради липса на компетентност на издателя му, нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и целта на закона. На първо място, жалбоподателят счита, че има право и е длъжен да начислява компонента „снабдяване с природен газ“ по договорите с потребителите си, тъй като сделките с природен газ се извършват по утвърдени от КЕВР цени, с които не следва да се нарушава еквивалентността на престациите по договора и да се застрашава финансовата стабилност на дружеството и сигурността на доставките. На следващо място, начисляването на тази компонента представлява насрещна престация за извършени услуги, неразривно свързани с доставките на природен газ до обекта на потребителя, съгласно сключения договор, както и с изпълнението на одобрения бизнес план на дружеството, респективно спазване на утвърдения от КЕВР размер на необходимите приходи и на лицензионните

задължения на дружеството в частта относно гарантиране на сигурността на снабдяването с природен газ. В тази връзка се твърди противоречие на административния акт с чл. 181, т. 1 от ЗЕ, във вр. с чл. 178б, изр. първо от ЗЕ, чл. 23, ал. 1, т. 4 и т. 11 от ЗЕ, чл. 24, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗЕ, тъй като задължава дружеството да извършва лицензионната си дейност в нарушение на утвърдената му цена и нарушава баланса между интереса на същото и потребителя в ущърб на енергийното предприятие, както и нарушава равнопоставеността на клиентите на дружеството по отношение на заплащаните от тях цени за услугата „снабдяване с природен газ от краен снабдител“, като поставя клиентите, потребляващи газ, в по-неизгодно положение спрямо тези, които по свой избор не ползват услугата.

По отношение на твърдението за противоречие с целта на закона се излагат аргументи, че за гарантиране на енергийната сигурност и непрекъснатост на доставките към потребителите на енергийното дружество следва да се признаят разходите, произтичащи от наложени им задължения към обществото, които се компенсират чрез цените, които заплащат всички клиенти, по недискриминационен и прозрачен начин, като се позовава на чл. 11, ал. 1 от НРЦПГ. Сочи се, че съгласно чл. 10, ал. 1 от НРЦПГ законодателят допуска разходите да бъдат условно-постоянни, които не са свързани с потреблението, както е определена от Комисията и компонентата за снабдяване с природен газ, видно от т. 2.1.2 от Решение № Ц-5/2020 г. С тези доводи твърди, че включените условно-постоянни разходи не зависят от количеството потребен природен газ, нито от това дали изобщо е потребяван такъв. В заключение се сочи, че с оспорваното решение КЕВР не само е нарушил материалния закон, но и собствените си актове, с които утвърждава именно този метод на регулиране на цените.

Във връзка с твърденията за нарушения на административнопроизводствените правила се сочи, че чрез диспозитива на решението в оспорваната част КЕВР дава указания в нарушение на друг свой акт, който е влязъл в сила – Решение № Ц-16 от 17.08.2017 г., и на практика се произнася повторно по въпрос, който вече е бил предмет на произнасяне. С това жалбоподателят намира, че се постига отмяна на цитираното решение за утвърждаване на цени, по които дружеството предлага услугите си на потребителите. В тази връзка се сочи, че е нарушена забраната за отмяна/изменение на административен акт по почин на органа, а решението е в противоречие с принципите на правна сигурност и предвидимост.

Накрая се навеждат доводи, че КЕВР не разполага с компетентност да дава указания да не се начислява компонента от цената за снабдяване с природен газ и, постановявайки оспорвания акт, е излязла извън правомощията си. В тази връзка се излагат аргументи за намеса в гражданскоправното отношение между дружеството и потребителите на услугата и се цитира съдебна практика на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 1167 от 08.02.2022 г.

С изложените аргументи се претендира незаконосъобразност на Решение № Ж-264 от 24.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране в частта на точки 3, 7, 9, 12 и 14 от диспозитива и се иска отмяната му, както и присъждане на направените по делото разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

В открито съдебно заседание по делото дружеството жалбоподател се представлява от юрк. В., юрк. И., юрк. Г. и юрк. С.. Поддържат жалбата от негово име. Иска се от съда да уважи жалбата, като прогласи нищожността на оспореното решение на изложените в жалбата основания. Представя подробни аргументи в депозираните писмени бележки.

Претендира присъждане на разноси по представен списък.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране, се представлява по делото от юрк. Б., която оспорва жалбата. Счита, че процесното решение е правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на претендираното юрисконсултско възнаграждение от страна на жалбоподателя. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Представя подробно развити аргументи за законосъобразността на оспорвания административен акт в писмени бележки.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не дава становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че „Овергаз Мрежи“ АД е титуляр на лицензия № Л-438-08 от 30.03.2015 г. за дейността „разпределение на природен газ“ и лицензия № Л-438-12 от 30.03.2015 г. за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“ за територията на общини Б., К., А., П., Н., С., Ц., Я., Т., Нова З., С. З., Нови пазар и В., с изключение на кметствата В. В., М. и А..

Д. П. е клиент на „Овергаз Мрежи“ АД, с клиентски номер 9614063, за обект, намиращ се в [населено място], [улица], по силата на сключен договор за предоставяне на услуги № CNT-127821 за присъединяване към газоразпределителната мрежа и доставка на природен газ за същия обект.

В подадена жалба до КЕВР срещу „Овергаз Мрежи“ АД, Д. П. посочва, че на 31.05.2022 г. системата е била изключена при показание на разходомера 14336 куб. м. Въпреки това във фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г. посоченото показание е 14339 куб. м., при показание на разходомера без промяна, а именно - 14336 куб. м. към 05.10.2022 г. Във връзка с изложеното, в жалбата са изложени твърдения, че „Овергаз Мрежи“ АД отчита неизразходвано потребление, като по този начин се стига до надписване на сметки.

По жалбата е образувано административно производство по ЗЕ, събрани са относими документи по случая, включително становище и комплектована преписка от „Овергаз Мрежи“ АД. С оглед пълно и обективно изясняване на фактите по случая с писмо с изх. № Е-11Д-00-19 от 24.10.2022 г. Комисията е изисквала от „Овергаз Мрежи“ АД да извърши проверка и изпрати в КЕВР цялата преписка по жалба с вх. № Е-11 Д-00-19 от 10.10.2022 г., подадена от Д. Н. П., заедно със становището на дружеството. С писмо с вх. № Е-11 Д-00-19 от 03.11.2022 г. „Овергаз Мрежи“ АД е предоставило изискваната информация и в становището си е посочило, че на 06.10.2022 г. в „Овергаз Мрежи“ АД е получена жалба (с вх. № ОМ-ИД- 3031/06.10.2022 г.), в която г-н Д. Н. П. изразява несъгласие с отчетеното потребление на природен газ за м. септември 2022 г. в размер на 0,032055 MWh и начислената сума по фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г. Посочило е също, че по подадената в дружеството жалба е извършена проверка, от която е установено, че е допусната техническа грешка при въвеждане на показанията за м. септември 2022 г. в информационната система на дружеството. За допуснатата грешка е съставен Констативен протокол № 10 от 13.10.2022 г., с който се удостоверяват показанията на разходомер № 5656723 при контролното отчитане - 14336 куб. м. Показанието в протокола съответства на твърдяното от жалбоподателя показание на разходомера във фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г., като заключението, е

че няма реална консумация на природен газ за имота за този месец. Въз основа на констативния протокол е издадено кредитно известие №[ЕИК] от 17.10.2022 г. за 0,032055 МВч.

С оглед всестраниното изясняване на фактите и обстоятелствата по административната преписка, КЕВР с писмо с изх. № Е-11Д-00-19 от 09.12.2022 г. е изисквала от „Овергаз Мрежи“ АД да извърши проверка по жалба с вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., както и да изпрати цялата преписка по нея, заедно с мотивирано становище на дружеството. В тази връзка, с писмо с вх. № Е-11Д-00-19 от 12.01.2023 г. дружеството е изпратило изискваната информация, както и становището си по подадената жалба. С писмо с изх. № Е-11Д-00-19 от 18.01.2023 г. на КЕВР от „Овергаз Мрежи“ АД е изискано да представи копие на следните фактури, издадени от дружеството на жалбоподателя: № [ЕГН]/31.08.2018 г.; № [ЕГН]/30.09.2018 г.; № [ЕГН]/30.06.2019 г.; № [ЕГН]/31.07.2019 г.; № [ЕГН]/31.08.2019 г.; № [ЕГН]/30.09.2019 г.; № [ЕГН]/30.06.2020 г.; № [ЕГН]/31.07.2020 г.; № [ЕГН]/31.08.2020 г.; № [ЕГН]/30.09.2020 г.; № [ЕГН]/31.10.2020 г.; № [ЕГН]/02.12.2020 г.; № [ЕГН]/31.05.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2021 г.; № [ЕГН]/31.07.2021 г.; № [ЕГН]/31.08.2021 г.; № [ЕГН]/30.09.2021 г.; № [ЕГН]/31.05.2022 г.; № [ЕГН]/30.06.2022 г.; № [ЕГН]/09.07.2022 г.; № [ЕГН]/31.07.2022 г.; № [ЕГН]/31.08.2022 г.; № [ЕГН]/30.09.2022 г.; № [ЕГН]/31.10.2022 г. и известие № [ЕГН]/27.10.2020 г. С писмо с вх. № Е-11Д-00-19 от 24.01.2023 г. „Овергаз Мрежи“ АД е представило в КЕВР изискваните документи. С писмо с изх. № Е-11Д-00-19 от 31.01.2023 г. на КЕВР от „Овергаз Мрежи“ АД е изискано да представи информация относно известие за плащане № [ЕГН]/27.10.2020 г. с предмет „такса спиране/възстановяване на газоподаването“, с неплащането на кои задължения е свързано, да се посочат и приложат конкретните фактури. Изискана е още информация за това на коя дата е прекъснато газоподаването към имота на жалбоподателя поради неплащане на дължимите суми за консумиран природен газ във връзка с посоченото известие за плащане, както и фактура № [ЕГН]/02.12.2020 г. със същото известие за плащане ли е свързана. С писмо с вх. № Е-11Д-00-19 от 02.02.2023 г. „Овергаз Мрежи“ АД е представило в КЕВР изискваната информация и документи. Дружеството посочва, че газоподаването към имота на жалбоподателя, с административен адрес: [населено място], [улица], е преустановено от страна на „Овергаз Мрежи“ АД поради просрочие на дължими суми по фактури: № [ЕГН]/30.04.2020 г.; № [ЕГН]/31.05.2020 г.; № [ЕГН]/30.06.2020 г.; № [ЕГН]/10.07.2020 г.; № [ЕГН]/31.07.2020 г.; № [ЕГН]/31.08.2020 г.; № [ЕГН]/30.09.2020 г. и дебитни известия № [ЕГН]/10.01.2020 г. и № [ЕГН]/10.04.2020 г. В писмото е посочено още че е начислена „такса спиране/възстановяване на газоподаването“, с известие за плащане № [ЕГН]/27.10.2020 г. в размер на 50.30 лв. с ДДС, като в резултат на извършеното от жалбоподателя плащане по това известие е издадена фактура № [ЕГН]/02.12.2020 г. и газоподаването към имота е възстановено. В хода на проверката е установено от КЕВР, че фактури № [ЕГН]/30.06.2020 г., № [ЕГН]/31.07.2020 г., № [ЕГН]/31.08.2020 г.; № [ЕГН]/30.09.2020 г.; № [ЕГН]/31.10.2020 г.; № [ЕГН]/31.05.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2021 г.; № [ЕГН]/31.07.2021 г.; № [ЕГН]/31.08.2021 г.; № [ЕГН]/30.09.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2022 г.; № [ЕГН]/31.07.2022 г.; № [ЕГН]/31.08.2022 г.; № [ЕГН]/31.10.2022 г. съдържат компонента „снабдяване с природен газ“ в размер на 3.13 лв. за м. юни 2020 г, м. юли 2020 г., м. август 2020 г., м. септември 2020 г., м.

октомври 2020 г., м. май 2021 г., м. юни 2021 г., м. юли 2021 г., м. август 2021 г., м. септември 2021 г., м. юни 2022 г., м. юли 2022 г., м. август 2022 г. и м. октомври 2022 г. както и че през посочените месеци „Овергаз Мрежи“ АД не е осъществявало доставка на природен газ до обекта на г-н П..

Съгласно представените документи е установено, че за м. септември 2022 г. „Овергаз Мрежи“ АД е издало на г-н П. фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г. за потребен природен газ в размер на 0,032055 MWh, при „старо“ показание 14336 и „ново“ показание 14339, за сумата от 17.30 лв., включваща „разпределение на природен газ от 01-09-2022 до 30-09-2022“, „снабдяване с природен газ за септември 2022“, „доставка на природен газ от 01-09-2022 до 30-09-2022“, „пренос през газопреносната мрежа“, „достъп до газопреносната мрежа“, „акциз ставка в лв.: 0.60 лв.“ и начислен ДДС. Във връзка с подадената от Д. П. жалба дружеството е издало Констативен протокол № 10 от 13.10.2022 г. за проверка на показания на СТИ на жалбоподателя, съдържащ „последно отчитане: 14339; дата 30.09.2022 г.“, „контролно отчитане: 14336; дата 13.10.2022 г.“. В резултат е направено заключение, че отчетените показания подлежат на корекция, поради което „Овергаз Мрежи“ АД е издало кредитно известие №[ЕИК] от 17.10.2022 г. към фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г., с което е извършена корекция по отношение на количество природен газ в размер на 0,032055 MWh по следните компоненти: „корекция на разпределение на природен газ от 01-09-2022 до 30-09-2022“, „корекция на доставка на природен газ от 01-09-2022 до 30-09-2022“, „корекция на пренос през газопреносната мрежа“, „корекция на достъп до газопреносната мрежа“, „корекция на акциз ставка в лв: 0.60 лв“ и начислен ДДС, като е възстановена на Д. П. сумата от 13.54 лв. Фактурата съдържа таблица, съгласно която показанията на разходомера са следните: „старо“ показание 14336 и „ново“ показание 14336. Въз основа на изложените факти е направена констатация, че не е налице доставка до обекта на г-н П. през м. септември 2022 г.

На основание чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от Наредбата за лицензиране на дейностите в енергетиката (НЛДЕ), след приключване на проверката от страна на Комисията по жалбата е изготвен доклад вх. № Е-Дк-368 от 20.03.2023 г. на дирекция „Природен газ“, в който са отразени направените констатации и предложения за произнасяне по жалбата, като е представен на председателя на Комисията, заедно с проект на решение. В посочените документи са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации.

При така изложените факти Комисията е приела, че жалбата на Д. П. е основателна и е постановила с Решение № Ж-264/24.03.2023 г. следното:

по т. 3 – на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., в частта по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 10.10.2022 г., съдържаща искане на жалбоподателя за компонентата на фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г. „снабдяване с природен газ за септември 2022“, Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД указания в срок до 5 работни дни да възстанови на Д. П. платената от него цена за „снабдяване с природен газ“ по фактурата в размер на 3.13 лв. без ДДС /т. 3.1/ и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 3.2/; по т. 7 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с

чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., в частта по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., съдържаща искане на жалбоподателя за компонентата „снабдяване с природен газ“ по фактури № [ЕГН]/31.08.2018 г.; № [ЕГН]/30.09.2018 г.; № [ЕГН]/30.06.2019 г.; № [ЕГН]/31.07.2019 г.; № [ЕГН]/31.08.2019 г.; № [ЕГН]/30.09.2019 г.; за м. 08 и м. 09. 2018 г., м. 06, 07, 08 и 09.2019 г., Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД указания в срок до 5 работни дни да възстанови на Д. Н. П. платената от него цена за „снабдяване с природен газ“ по фактурата в размер на 3.03 лв. без ДДС за всяка от фактурите, ведно с платените неустойки, начислени по тях, в случай че има такива, /т. 7.1/ и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 7.2/;

по т. 9 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., в частта по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., съдържаща искане на жалбоподателя за компонентата „снабдяване с природен газ“ по фактури № [ЕГН]/30.06.2020 г., № [ЕГН]/31.07.2020 г., № [ЕГН]/31.08.2020 г.; № [ЕГН]/30.09.2020 г.; № [ЕГН]/31.10.2020 г.; № [ЕГН]/31.05.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2021 г.; № [ЕГН]/31.07.2021 г.; № [ЕГН]/31.08.2021 г.; № [ЕГН]/30.09.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2022 г.; № [ЕГН]/31.07.2022 г.; № [ЕГН]/31.08.2022 г.; № [ЕГН]/31.10.2022 г. за м. 06, 07, 08, 09 и м. 10 на 2020 г., за м. 05, 06, 07, 08 и м. 09.2021 г., за м. 06, 07, 08 и м. 10.2022 г., Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД указания в срок до 5 работни дни да възстанови на Д. Н. П. платената от него цена за „снабдяване с природен газ“ по фактурата в размер на 3.13 лв. без ДДС за всяка от фактурите, ведно с платените неустойки, начислени по тях, в случай че има такива, /т. 9.1/ и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 9.2/;

по т. 12 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., в частта относно искането за възстановяване на сумата по дебитно известие № [ЕГН]/09.07.2022 г., Комисията дава указание на „Овергаз Мрежи“ АД да преизчисли сумата по дебитното известие, без да взема предвид фактура № [ЕГН]/30.06.2022 г., и да възстанови на жалбоподателя съответната разлика /т. 12.1/, както и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 12.2/;

по т. 14 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2 и ал. 5 от Закона за енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД задължително указание да не начислява такса за „снабдяване с природен газ“ при липса на потребление за всички свои клиенти.

Актът е връчен на представител (служител) на „Овергаз Мрежи“ АД на 31.03.2023 г., видно от представено копие на известие за доставяне на л. 103. Жалбата срещу него е депозирана в съда от дружеството на 18.04.2023 г., видно от пощенско клеймо върху пощенски плик на л. 87 от делото.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата срещу атакувания административен акт е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, предвид това че 14-дневният срок по посочената норма е изтекъл на

14.04.2023 г., който е бил почивен ден (Р. петък), а първият работен ден е 18.04.2023 г. – датата на пощенското клеймо за изпращане. Жалбата е от лице с право и интерес от оспорване и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол на основание чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката. Следователно е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

По компетентността на органа:

Атакуваното решение е прието на закрито заседание на КЕВР, проведено на 24.03.2023 г., в състав „Енергетика“, с единодушие на гласовете на членовете със стаж в енергетиката и на председателя, при необходимия кворум, съгласно чл. 13, ал. 2, т. 1 и ал. 3, т. 1 от ЗЕ. Преди да се произнесе по подадената жалба от Д. П., Комисията е изисквала становището на „Овергаз Мрежи“ АД и е установила относимите към решаване на въпроса факти въз основа на представените документи от двете страни. Изготвен е доклад вх. № Е-Дк-368 от 20.03.2023 г. на дирекция „Природен газ“, в който са отразени направените констатации и предложения за произнасяне по жалбата, ведно с проект на решение, които са представени на председателя на КЕВР.

Решението е издадено при спазване на изискванията за писмена форма, установени в разпоредбите на чл. 59 АПК. Оспореният административен акт съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които са оказали влияние на материалната законосъобразност на акта.

Предмет на съдебен контрол по настоящото дело е Решение № Ж-264 от 24.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране в частта на точки 3, 7, 9, 12 и 14 от диспозитива, с които е прието следното:

по т. 3 – на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., в частта по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 10.10.2022 г., съдържаща искане на жалбоподателя за компонентата на фактура № [ЕГН] от 30.09.2022 г. „снабдяване с природен газ за септември 2022“, Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД указания в срок до 5 работни дни да възстанови на Д. Н. П. платената от него цена за „снабдяване с природен газ“ по фактурата в размер на 3.13 лв. без ДДС /т. 3.1/ и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 3.2/;

по т. 7 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., в частта по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., съдържаща искане на жалбоподателя за компонентата „снабдяване с природен газ“ по фактури № [ЕГН]/31.08.2018 г.; № [ЕГН]/30.09.2018 г.; № [ЕГН]/30.06.2019 г.; № [ЕГН]/31.07.2019 г.; № [ЕГН]/31.08.2019 г.; № [ЕГН]/30.09.2019 г.; за м. 08 и м. 09. 2018 г., м. 06, 07, 08 и 09.2019 г., Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД указания в срок до 5 работни дни да възстанови на Д. Н. П. платената от него цена за „снабдяване с природен газ“ по фактурата в размер на 3.03

лв. без ДДС за всяка от фактурите, ведно с платените неустойки, начислени по тях, в случай че има такива, /т. 7.1/ и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 7.2/;

по т. 9 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., в частта по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., съдържаща искане на жалбоподателя за компонентата „снабдяване с природен газ“ по фактури № [ЕГН]/30.06.2020 г., № [ЕГН]/31.07.2020 г., № [ЕГН]/31.08.2020 г.; № [ЕГН]/30.09.2020 г.; № [ЕГН]/31.10.2020 г.; № [ЕГН]/31.05.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2021 г.; № [ЕГН]/31.07.2021 г.; № [ЕГН]/31.08.2021 г.; № [ЕГН]/30.09.2021 г.; № [ЕГН]/30.06.2022 г.; № [ЕГН]/31.07.2022 г.; № [ЕГН]/31.08.2022 г.; № [ЕГН]/31.10.2022 г. за м. 06, 07, 08, 09 и м. 10 на 2020 г., за м. 05, 06, 07, 08 и м. 09.2021 г., за м. 06, 07, 08 и м. 10.2022 г., Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД указания в срок до 5 работни дни да възстанови на Д. Н. П. платената от него цена за „снабдяване с природен газ“ по фактурата в размер на 3.13 лв. без ДДС за всяка от фактурите, ведно с платените неустойки, начислени по тях, в случай че има такива, /т. 9.1/ и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 9.2/;

по т. 12 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2, ал. 5 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката по жалба вх. № Е-11Д-00-19 от 09.11.2022 г., в частта относно искането за възстановяване на сумата по дебитно известие № [ЕГН]/09.07.2022 г., Комисията дава указание на „Овергаз Мрежи“ АД да преизчисли сумата по дебитното известие, без да взема предвид фактура № [ЕГН]/30.06.2022 г., и да възстанови на жалбоподателя съответната разлика /т. 12.1/, както и да уведоми Комисията за изпълнението му в 7-дневен срок, като представи съответните доказателства /т. 12.2/;

по т. 14 - на основание чл. 22, ал. 1, т. 2 и ал. 5 от Закона за енергетиката, предвид Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по административно дело № 9873 от 2020 г., Комисията дава на „Овергаз Мрежи“ АД задължително указание да не начислява такса за „снабдяване с природен газ“ при липса на потребление за всички свои клиенти.

С оглед постановеното с обжалваното решение на КЕВР, в настоящия случай се касае за недължимо платени суми от потребител на природен газ, които подлежат на възстановяване съгласно дадените от Комисията указания, както и е дадено указание занапред дружеството да не начислява такса за „снабдяване с природен газ“ при липса на потребление за всички свои клиенти.

Указанията, които Комисията за енергийно и водно регулиране дава, когато се произнася с решение по повдигнати пред нея спорове по чл.22 ЗЕ, са указания по прилагането на закона. Целта на производството по чл. 22 ЗЕ е издаването на административен акт, който да регулира отношенията между страните в съответствие с нормативните изисквания. Макар производството да наподобява правораздавателното, то не покрива всички необходими критерии, за да бъде обявено за такова. Комисията за енергийно и водно регулиране е административен орган и не е равно отдалечена от спорещите страни, тъй като осъществява регулаторни функции по отношение дейността на едната, а понякога по отношение дейността и на двете спорещи страни. Издаването на решенията по чл. 22, ал. 1, т. 2 ЗЕ по жалба на засегнатия субект, какъвто е настоящият случай, представлява специфична форма на административен контрол, който Комисията за енергийно и водно регулиране провежда спрямо дейността на енергийните предприятия - титуляри на лицензии, които извършват доставка на енергия и природен газ.

Комисията е компетентна да им укаже изпълнението на техни, произтичащи от закона или от други правнообвързващи актове, административни задължения. Тя обаче няма правомощия да се произнася относно упражняването на облигационни права и изпълнението на облигационни задължения, които произтичат от съществуващи между страните по спора гражданскоправни отношения. Р. на енергийния пазар и пазара на водоснабдителни и канализационни услуги се осъществяват не само с нормативни и административни актове, но със сключването на договори между участниците на тези пазари. Подведомствени на Комисията за енергийно и водно регулиране са споровете между лицата по чл. 22, ал. 1 ЗЕ, свързани с развитието на административни отношения, които се регулират с метода на власт и подчинение. Що се отнася до споровете, свързани с изпълнението на права и задължения, произтичащи от облигационни отношения, страните по които са равнопоставени, компетентен да ги разгледа е гражданският съд. Затова волеизявлението, с които Комисията нарежда връщането на вече платени суми с аргумент, че са платени без основание, или приема, че едната страна не дължи престация на другата страна по сключения между тях договор, са нищожни.

В случая Комисията за енергийно и водно регулиране е приела, че клиентът не дължи заплащане на компонента за снабдяване с природен газ при липса на потребена електрическа енергия. Плащането на цената е насрещната престация за услугата по доставка на природен газ, която осъществява енергийното предприятие, и е част от задълженията му по договора с „Овергаз Мрежи“ АД. Следователно, волеизявлението за задължаване на „Овергаз Мрежи“ АД да възстанови на Д. П. суми, платени му при липса на основание, засяга произнасяне по облигационното правоотношение между страните по договора, за което Комисията не е компетентна. Споровете, свързани с изпълнението на права и задължения, произтичащи от облигационни отношения, страните по които са равнопоставени, следва да бъдат разгледани от гражданския съд. Волеизявлението, с които Комисията нарежда връщането на вече платени суми или приема, че едната страна не дължи престация на другата страна по сключения между тях договор, са извън административните правомощия на КЕВР. Тя може да провери оплакванията в жалбата на потребителя и да прецени доколко действията на енергийното дружество са съобразени с нормативната уредба, като даде указания с оглед привеждането им в съответствие със закона, но уреждането на облигационните отношения между страните по сключения договор, като възстановяване на недължимо платени суми, са предмет на гражданскоправен спор. В този смисъл КЕВР може да даде указания на дружеството, в случай че незаконосъобразно са начислени суми на потребителя на услугата, но не и да разрешава облигационен (гражданскоправен) спор между тях. С оглед на изложеното съдът намира, че произнасянето на Комисията за енергийно и водно регулиране по т. 3, т. 7, т. 9 и т. 12 от диспозитива на оспорваното Решение № Ж-264/24.03.2023 г. е опорочено до степен на нищожност поради липсата на материална компетентност. В този смисъл е формирана практика на Върховния административен съд – Решение № 9267 от 20.10.2022 г. по адм. дело № 1737/2022 г. и Решение № 1167 от 08.02.2022 г. по адм. дело № 11032/2020 г.

По отношение на начислените с процесните фактури, издадени от „Овергаз Мрежи“ АД, суми за ДДС следва да се посочи, че преценката относно тяхната дължимост е в зависимост от наличието на основно задължение за заплащане на цената на получената услуга. Това произтича от нормата на чл. 24а, ал. 3 от Наредба № 2 от 19.03.2013 г. за регулиране на цените на природния газ, съгласно която КЕВР утвърждава цените на предоставяните на клиентите услуги, свързани с лицензионната дейност, в лева без ДДС за всеки вид единична услуга, както и от чл. 2, т. 1 от ЗДДС, съгласно който с данък върху добавената стойност се облага всяка

възмездна облагаема доставка на стока или услуга. На основание чл. 6, ал. 1 от Закон за данъка върху добавената стойност (ЗДДС), доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик, като под стока се разбира всяка движима и недвижима вещ, включително електрическа енергия, газ, вода, топлинна или хладилна енергия и други подобни, съгласно чл. 5, ал. 1 от с.з. Съгласно чл. 9, ал.1 от ЗДДС, доставка на услуга е всяко извършване на услуга, а услуга е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство (чл. 8 от с.з.). В настоящия случай данъкът е начислен за услуга по снабдяване с природен газ на стойност от 3,13 лв., съответно 3,03 лв. Следователно, при направен извод, че доставка на природен газ, съответно на услуга по снабдяване с природен газ, не е извършена, данък не се дължи. Както се посочи по-горе, спорът относно възстановяване на начислени от дружеството суми по издадени на потребителя фактури, както по отношение на главницата, така и по отношение на данъка, не са от компетентността на КЕВР, а на гражданския съд, поради което в тази част законосъобразно не е разгледана жалбата на Д. П. с отправено искане да задължи „Овергаз Мрежи“ АД да възстанови платения от него ДДС по процесните фактури.

Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Административните органи могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията, извършени извън тях са винаги нищожни – не пораждат правни последици. Липсата на компетентност е най-тежкият от пороците на акта и следствието от нея е нищожността му. Основното разграничение на порочните административни актове в правната теория е разделението им на нищожни и унищожяеми в зависимост от степента на порока, от който е засегнат акта. В административното право, за разлика от гражданското право, липсва конкретна норма, която да регламентира в кои случаи съответният акт е нищожен и в кои случаи е унищожяем. Широко е застъпено в съдебната практика становището, че нищожни са тези административни актове, които поради основни и тежки пороци, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи, поради което изобщо не могат да породят, изменят или погасят права. Съдебната практика приема, че нищожни административните актове са тези, при които са допуснати нарушения на изискванията за компетентност и форма. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК, която съдържа неизчерпателно изброяване на хипотезите на нищожност на административния акт, сред които е и липсата на компетентност. Констатиран порок на административния акт от този вид води до пълна липса на правнорелевантна воля за издаването му - приема се по отношение на всички лица и органи, че още от постановяването му същият не е произвел правни последици. Поради изложеното оспорваното решение на КЕВР е нищожно поради липса на компетентност на издалия го орган в частта по точки 3, 7, 9 и 12, поради което следва да бъде обявена нищожността му с произтичащите от това правни последици – същото не е произвело действие и не е са възникнали целените с него правни последици.

Що се касае до т. 14 от диспозитива на процесното решение на КЕВР, с него е дадено указание занапред дружеството да не начислява такса за „снабдяване с природен газ“ при липса на потребление за всички свои клиенти. Правомощието на комисията да дава задължителни указания на енергийните дружества е проявление на правомощието ѝ да се произнася по отправени до нея жалби на клиенти срещу енергийните дружества по чл. 22 от ЗЕ и произтича от чл. 22, ал. 5 от ЗЕ. В

по-генерален план това нейно правомощие се основава и на закрепената в закона компетентност да регулира цените съгласно чл. 21, т. 8 от ЗЕ. На основание чл. 24а, ал. 3 от Наредба № 2 от 19.03.2013 г. за регулиране на цените на природния газ, КЕВР утвърждава цените на предоставяните на клиентите услуги, свързани с лицензионната дейност в лева без ДДС за всеки вид единична услуга. Следователно, КЕВР разполага с материална компетентност по закон да се произнася, като дава задължителни указания на лицензиантите с оглед изпълнение на задълженията им по закон и произтичащи от издадената им лицензия, и в този смисъл в частта по т. 14 от диспозитива оспорваното решение е издадено от компетентен орган. Предвид изложеното проверката за законосъобразност на Решение № Ж-264/24.03.2023 г. на основанията по чл. 146, т. 2 – 5 от АПК се простира до разпореденото с т. 14 от диспозитива на същото.

По материалната законосъобразност на акта:

Безспорно е, че „Овергаз Мрежи“ АД е титуляр на лицензия № Л-438-08 от 30.03.2015 г., издадена от КЕВР за осъществяване на дейността „разпределение на природен газ“, и лицензия № Л-438-12 от 30.03.2015 г., издадена от КЕВР за осъществяване на дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“ за територията на общини Б., К., А., П., Н., С., П., Ц., Я., Т., Нова З., С. З., Нови пазар и В. с изключение на кметствата В. В., М. и А.. Следователно, за „Овергаз Мрежи“ АД правата и задълженията възникват по силата на издадените му лицензии за осъществяване на съответната лицензионна дейност, която подлежи на лицензиране по силата на ЗЕ и подзаконовите нормативни актове в областта на енергетиката. Съгласно чл. 10, ал. 1 от НРЦПГ, видовете разходи, пряко свързани със съответната лицензионна дейност, които се включват при образуването на цените, се разделят в две основни групи: условно-постоянни разходи и променливи разходи, според връзката им с количеството природен газ и/или осигуряването на услугата. Във всяка от посочените групи разходите се посочват и по икономически елементи. Разпоредбата на ал. 2 от същия подзаконов нормативен акт предвижда, че Комисията утвърждава прогнозен размер на разходите по ал. 1, като преценява тяхната икономическа обосновааност въз основа на представените от енергийното предприятие доказателства по ал. 3, въз основа на сравнителни анализи при използване на данни от националната и международната практика и като взема предвид резултатите от текущия контрол при отчитане принципите на регулирането по Закона за енергетиката.

С решение № Ц-5/30.01.2020 г. на КЕВР, приложено по делото, са утвърдени цени за дейност „разпределение на природен газ“, цени за снабдяване с природен газ от краен снабдител и цени за присъединяване на клиенти към газоразпределителните мрежи на лицензионните територии на дружеството за регулаторен период 2020 – 2024 г. С обстоятелствената част на същото е посочено (в т. 2.1.2.), че разходите за дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“ включват условно-постоянни разходи, като дружеството не прогнозира разходи, пряко зависещи от количеството пренесен газ. Същите включват разходи за материали, разходи за външни услуги, разходи за амортизации, разходи за заплати и възнаграждения, разходи за социални осигуровки и надбавки и други разходи. Видно от мотивите на решението, е приета обосновката на дружеството по отношение на заявените разходи, като корекция е извършена от КЕВР само по отношение на посочената от дружеството норма на възвръщаемост. Решението на КЕВР е отменено с влязло в сила Решение № 5338 от 08.09.2021 г. по адм. дело № 2135/2020 г., но спорът по делото, както се посочи касае единствено изменената от КЕВР норма на възвръщаемост на капитала, не и посочените от дружеството условно-постоянни разходи.

Съгласно представено по делото Решение № Ц-16/17.08.2017 г. за регулаторен

период 2017 – 2019 г. включително за утвърждаване на цена за пренос на природен газ през газопреносната мрежа, цени за продажба на природен газ от краен снабдител и цени за присъединяване на клиенти към газоразпределителната мрежа, цената за снабдяване с природен газ на битови клиенти на „Овергаз Мрежи“ АД е определена в лв. /клиент на месец – т. 4.2.3 от диспозитива. В мотивите на решението е направен анализ на ценообразуващите елементи, включително заявените от дружеството разходи за дейността за регулаторния период. Видно е, че сред тях са включени разходи за снабдяване с природен газ, които не зависят от конкретното доставено количество – разходи за амортизации, за заплати и социални надбавки и др. Няма данни по делото, че дружеството е оспорило законосъобразността на ценообразуващите елементи и формираните цени, съответно утвърждаването им от КЕВР с Решение Ц-16 от 17.08.2017 г.

Видно от мотивите към двете гореописани решения на КЕВР за утвърждаване на цени, разходите, които се включват при образуването на цените, се разделят на две основни групи: условно-постоянни /УГР/ и променливи разходи /ПР/, според връзката им с количествата природен газ и/или осигуряването на услугата. Общите разходи се формират от такива за дейността „разпределение на природен газ“ и от дейността „снабдяване с природен газ от краен снабдител“. Разходите за дейността „разпределение на природен газ“ представляват 92% от общия обем разходи.

В разпоредбите на чл. 19 от Наредба № 2/19.03.2013 г. са разписани правилата за определяне на цени, по които крайните снабдители продават природен газ на потребителите. Ал. 1 от с.з. предвижда, че цените за продажба на природен газ от крайните снабдители на клиенти, присъединени към съответните газоразпределителни мрежи, се определят въз основа на разходите за покупка на природен газ и утвърдените прогнозни необходими годишни приходи за снабдяване с природен газ съгласно чл. 9. Нормите на ал. 2 и 3 от с.з. указват, че цените могат да включват ценовите компоненти: цена на природния газ, цена за снабдяване, както и други компоненти в зависимост от структурата на разходите, като цената за снабдяване се определя на основата на необходимите годишни приходи съгласно чл. 9 за снабдяване с природен газ към прогнозното количество природен газ. На основание чл. 19, ал. 6 от Наредба № 2 от 19 март 2013 г. за регулиране на цените на природния газ, цената за снабдяване с природен газ се определя в лева за 1000м³/МВтч или за клиент. С Решение Ц-16 от 17.08.2017 г. на КЕВР, т. 4.2.3 от диспозитива, е определена цена за снабдяване с природен газ за битови клиенти в размер на 3,03 лв./клиент на месец. С Решение Ц-5/2020 г. на КЕВР е определена такава в размер на 3,13 лв. по т. 4.3. от диспозитива на същото.

По делото е представен договор за предоставяне на услуги № CNT – 127821, сключен между „Овергаз Мрежи“ АД и Д. П. за обект с адрес: [населено място], [улица], съгласно приложение № 1 към договора. Договорът има за предмет еднократна услуга – за присъединяване на обекта на потребителя към газоразпределителната мрежа. В член 8 от договора е посочено, че продажбата на природен газ се извършва съгласно Общи условия за разпределение и снабдяване с природен газ за битови нужди, валидни за ГРД „Овергаз Мрежи“ АД, които потребителят приема с подписването на настоящия договор.

Съгласно чл. 183а от Закона за енергетиката крайният снабдител продава природен газ при публично известни общи условия. Общите условия съдържат задължително: 1. условията за качество на снабдяването; 2. информация, която се предоставя от снабдителя; 3. срок на договора; 4. отговорността на енергийното предприятие за неизпълнение на общите условия. Крайният снабдител публикува общите условия най-малко в един централен и един местен всекидневник. Публикуваните общи условия влизат в сила за клиентите, които купуват природен газ от краен снабдител,

без изрично писмено приемане.

Общи условия за продажба на природен газ на потребители за битови нужди са публично достъпни в интернет страницата на „Овергаз Мрежи“ АД, публикувани на 02.10.2018 г. - <https://www.overgas.bg>. Съгласно чл. 53 от Общите условия на „Овергаз Мрежи“ АД, купувачът заплаща на продавача стойността на потребеното месечно количество природен газ за съответния месец, а в случаите по чл. 52 – за съответното тримесечие, в съответствие с чл. 56. Стойността на потребеното месечно количество природен газ се определя на база цената на природния газ за този месец и реално потребеното количество – чл. 54, а заплащането на потребените количества природен газ се извършва на основание на издадени от продавача фактури, изпратени на адреса на газоснабдения имот – чл. 55. Съгласно чл. 79, т. 5 от Общите условия, „продажба на природен газ“ е доставката на природен газ до мястото на доставка, определено в чл. 44, в което се прехвърля собствеността върху газа от продавача на купувача. От изложеното следва, че липсата на доставка води до липса на продажба, респективно купувачът не е потребител количество природен газ, което подлежи на заплащане, и не дължи каквито и да било суми /главница и лихва/, а фактура като първичен счетоводен документ, с който продавачът /доставчикът/ документира продажба на суровини, материали, стоки, продукти, активи или услуги към получател /купувач/клиент/, не следва да се издава. Определената цена лв./клиент на месец би следвало да се начислява единствено при реална продажба на природен газ на битовия клиент в посочения в горесцитираните решение на КЕВР за утвърждаване на цени. В конкретния казус „Овергаз Мрежи“ АД не е извършило доставка, респективно „продажба на природен газ“ до мястото на купувача/клиента, определено по чл. 44 от Общите условия, в което се прехвърля собствеността на актива. Това не се отрича от „Овергаз Мрежи“ АД, а е и видно от представените по делото фактури. Без да е извършена доставка на природен газ, купувачът не дължи каквито и да е суми за ценообразуващи разходи или каквито и да е други разходи на продавача. Не може да се приеме за основателно становището на жалбоподателя, че такива суми се дължат на енергийното дружество, тъй като те представляват ценообразуващи разходи, които задължително се включват в цената, за да се гарантира стабилност на предприятието и сигурност на снабдяването. Както се посочи по-горе, тези разходи са включени в ценообразуващи такива сред условно-постоянните разходи, и са взети предвид от КЕВР при утвърждаване на цените за продажба на природен газ и за снабдяване с природен газ с решения № Ц-5/2020 г. и Ц-16/2017 г. за регулаторни периоди съответно 2020 г. – 2024 г. и 2017 г. – 2019 г. /вкл./. Поради изложеното съдът не счита, че е нарушен балансът между интересите на енергийните дружества и на потребителите на услугата. Не е налице и неравноправно третиране на потребителите, доколкото цена на услугата следва да бъде заплатена, в случай че е доставена на клиента, обратното – липсата на доставка (продажба) обуславя липсата на насрещно задължение за заплащане на нейната стойност.

Неоснователно е възражението, че за клиента съществува възможност да заяви ползване на услугата „временно спиране на снабдяването“ по чл. 41 от Общите условия, защото тя е свързана с неблагоприятни последици за него като заплащане на допълнителни такси. Последното се извежда от чл. 42, предложение трето от Общите условия на дружеството, съгласно което продавачът възстановява газоподаването след получаване на писмена молба за възстановяване на газоподаването, в случая когато купувачът е упражнил правото си по чл. 41, и след заплащане на разходите на продавача по спиране и възстановяване на газоподаването.

В този смисъл е постановеното от Върховния административен съд с Решение №

5379 от 03.06.2022 г., с което е оставено в сила Решение № 2913 от 05.05.2021 г. на Административен съд София-град по адм. дело № 9873/2020 г., постановено по оспорването на решение на КЕВР, с което е отхвърлена жалба на Д. П. за възстановяване на суми по фактури, издадени от „Овергаз“ АД за начисляване на такса за снабдяване с природен газ за месеци, в които е липсвало потребление от страна на жалбоподателя.

Неоснователно е възражението за допуснати процесуални нарушения, представляващи издаване на процесния акт в нарушение на друг такъв на Комисията за утвърждаване на цени. В цитираните решения на КЕВР № Ц-5/2020 г. и № Ц-16/2017 г. е посочено, че цената за снабдяване с природен газ е компонента на цената за продажба на природен газ на присъединени клиенти, от което е видно, че нейната дължимост е обвързана с продажбата/доставката на природен газ и липсата на такава води до липса на дължимост и на тази част от цената, в съответствие с гореизложените мотиви.

С тези съображения настоящият съдебен състав намира оспорваното Решение № Ж-264/24.03.2023 г. по т. 14 от диспозитива за законосъобразно, издадено от компетентен административен орган, в предписаната от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отхвърлена жалбата срещу него като неоснователна.

По разноските по делото:

На основание чл. 81 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски.

При този изход от процеса и на основание чл. 143, ал. 1 и ал. 3 от АПК се следват разноски на жалбоподателя и на ответника за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., изчислено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ. На жалбоподателя следва да бъде присъдена и сумата от 25 лв. за платена държавна такса, съобразно с уважената част на жалбата.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЖОЩНОСТТА на Решение № Ж-264 от 24.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране **в частта на т. 3, т. 7, т. 9 и т. 12** от диспозитива по жалбата на „Овергаз Мрежи“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Овергаз Мрежи“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от К. А. М. - изпълнителен директор, срещу Решение № Ж-264 от 24.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, **в частта на т. 14** от диспозитива на същото.

ОСЪЖДА „Овергаз Мрежи“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на „Овергаз Мрежи“ АД, с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата от 125,00 (сто двадесет и пет) лева за разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: